

Sygn. akt III AUa 277/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Monika Kowalska (spr.)
Sędziowie:	SSA Dariusz Płaczek SSO del. Ewa Krakowiak
Protokolant:	protokolant Joanna Biegalska-Ciepacz

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2020 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z wniosku E. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 grudnia 2016 r. sygn. akt V U 1393/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 277/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Kielcach zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 23 lipca 2013 r. i zobowiązał organ rentowy do przeliczenia E. B. emerytury przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 93,72 %, poczynając od 17 lipca 2013 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że E. B. urodził się w dniu (...) W okresie od 14 maja 1966 r. do 30 kwietnia 1991 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w K. na stanowisku kierowcy samochodowego. W okresie od 21 stycznia 1984 r. do 22 kwietnia 1985 r. był oddelegowany do pracy na budowie eksportowej. Wynagrodzenie zastępcze obliczone dla E. B. za okres pracy na budowie eksportowej od 24 lutego 1984 r. do 31 grudnia 1984 r. w oparciu o kartotekę zarobkową J. W. (1) - wykonującego podobnie jak ubezpieczony pracę na stanowisku kierowcy samochodowego - wyniosło 246.916,13 zł, a za okres od 1 stycznia 1985 r. do 22 kwietnia 1985 r. w oparciu o kartotekę zarobkową S. B. (1) - wykonującego podobnie jak ubezpieczony pracę na stanowisku kierowcy samochodowego – wyniosło 299.567,20 zł.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1984-1983, uwzględniający wynagrodzenie zastępcze za okres pracy na eksporcie wyniósł 93,72 % i jest wyższy od poprzednio wyliczonego.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o akta emerytalne, akta osobowe, w tym kartoteki zarobkowe i kserokopie płac pracowników: J. W. (1) i S. B. (1) oraz na podstawie opinii biegłego z zakresu księgowości, a ponadto na podstawie zeznań świadka D. C..

W takim stanie rzeczy Sąd pierwszej instancji przyjął, że odwołanie jest zasadne. Przytoczył przepis art. 111 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub emerytalno-rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego z liczb kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia, z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Podstawowym środkiem dowodowym na okoliczność wysokości dochodów stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne jest zaświadczenie zakładu pracy wydane na odpowiednim druku, a dopiero w braku możliwości uzyskania takowego dopuszczalne jest posługiwanie się innymi dokumentami, jak wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej, angaże, karty wypłat itp. Uwzględnieniu mogą podlegać tylko takie składniki, co do których istnieje pewność, w jakich kwotach były wypłacane. Kwestię sposobu obliczania podstawy wymiaru świadczenia za okres pracy za granicą reguluje przepis art. 22 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zawierający delegację dla Rady Ministrów do ustalenia w drodze rozporządzenia szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytury i renty, uwzględniające w szczególności przypadki, w których podstawę wymiaru emerytury lub renty dla pracowników zatrudnionych za granicą ustala się na podstawie wynagrodzenia przysługującego pracownikom zatrudnionym w tym okresie w kraju w tym samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę, albo na podstawie kwot ryczałtowych. W związku z tym, iż do dnia dzisiejszego nie zostało wydane rozporządzenie w oparciu o delegację zawartą w tym przepisie, w zakresie niesprzecznym z ustawą należy uwzględniać regulacje rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (tekst jedn. Dz. U. z 1989 r., Nr 11, poz. 63 z późn. zm.). Spośród przepisów rozporządzenia moc obowiązującą na podstawie art. 194 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zachował m.in. art. 10 odnoszący się do kwestii ustalenia podstawy wymiaru w przypadku pracy za granicą. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia: kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę. Przepis art. 10 rozporządzenia z 1 kwietnia 1985 r., dotyczący podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne zatrudnianych za granicą, stanowi regulację szczególną i samodzielnią, gdyż wprowadza inną niż powszechna podstawę wymiaru składek obowiązującą dla zatrudnianych w kraju (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2010 r., sygn. akt I UK 306/09). Mając na uwadze zeznania świadka D. C. oraz treść akt osobowych pracowników J. W. (1) i S. B. (1), Sąd pierwszej instancji stwierdził, że J. W. (1) od 24 lutego 1984 r. do 31 grudnia 1984 r., a S. B. (1) od 1 stycznia 1985 r. do 22 kwietnia 1985 r. wykonywali, podobnie jak ubezpieczony, pracę na stanowisku kierowcy samochodowego w Przedsiębiorstwie (...) w K.. Praca wskazanych wyżej pracowników w spornym okresie była tożsama co do zakresu obowiązków wykonywanych przez E. B. przed wyjazdem za granicę, który miał miejsce w okresie od 24 stycznia 1984 r. do 22 kwietnia 1985 r. (okres świadczenia przez ubezpieczonego pracy na kontrakcie zagranicznym). W ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na ustalenie wynagrodzenia ze spornego okresu pracy za granicą, a tym samym podstawy wymiaru wysokości świadczenia emerytalnego ubezpieczonego w oparciu o wynagrodzenie zastępcze uzyskane w tym czasie przez J. W. (1) i S. B. (1). Kwoty pobieranych przez nich

wynagrodzeń zostały wyeksponowane w kartotekach zarobkowych i kserokopii płac, zdeponowanych w ich aktach osobowych. W związku z tym Sąd pierwszej instancji zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o hipotetyczne wyliczenie wynagrodzenia zastępczego dla ubezpieczonego w oparciu o akta osobowe i kartoteki zarobkowe J. W. (1) i S. B. (1). Dokonane przez organ rentowy wyliczenia były kwestionowane przez ubezpieczonego, wobec czego Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości na okoliczność ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczeń E. B. za okres 1984 – 1993 i wyliczenia emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń pracowników zastępczych J. W. (1) za rok 1984 (od 24 lutego 1984 r. do 31 grudnia 1984 r.) i S. B. (1) za rok 1985 (od 1 stycznia 1985 r. do 22 kwietnia 1985 r.). W opinii biegły szczegółowo wyliczył wynagrodzenie za poszczególne lata 1984-1993 oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia, biorąc pod uwagę wynagrodzenia pracowników zastępczych z kartotek zarobkowych i kserokopii list płac za lata 1984-1985. Biegły przyjął, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych uwzględniający wynagrodzenie zastępcze za okres pracy na eksporcie wyniósł 93,72 %. Sąd pierwszej instancji uwzględnił wyliczenia dokonane przez biegłego z zakresu księgowości, uznając, że są prawidłowe. Organ rentowy oraz wnioskodawca nie zgłosili zastrzeżeń do opinii biegłego.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do przeliczenia E. B. emerytury przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 93,72 %, poczynając od 17 lipca 2013 r. (data złożenia wniosku).

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy, zaskarżając wyrok w części dotyczącej przyjętej przez Sąd daty przeliczenia emerytury. Podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego, w szczególności art. 133 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej daty, od której zobowiązano organ rentowy do przeliczenia emerytury przy zastosowaniu wppw 93,72 %. W uzasadnieniu apelacji skarżący wyraził swoje zastrzeżenia co do przeliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury E. B. od dnia złożenia wniosku, tj. 17 lipca 2013 r. Apelujący wskazał na treść art. 133 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w myśl którego w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż: 1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3; 2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego. W stanie faktycznym niniejszej sprawy, w dacie wydania zaskarżonej decyzji organ rentowy dokonał wyliczenia świadczenia w oparciu o nie budzące wątpliwości dowody, zgodnie z treścią § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), gdzie stwierdza się, iż środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. W trakcie postępowania przed Sądem pierwszej instancji organ rentowy wielokrotnie wskazywał, iż karty wynagrodzeń B. S. i W. J. były przedmiotem analizy organu rentowego, z tym że organ rentowy przyjmował tylko te składniki co do których istniała pewność, że została od nich odprowadzona składka na ubezpieczenie społeczne. W opinii organu rentowego, poszczególne składniki (kwoty) wynagrodzeń wskazane na kartach S. B. (1) i J. W. (1) nie zostały prawidłowo opisane. Nie było również możliwości, aby dokonać przeliczenia w oparciu o rubrykę: „razem płaca”, ponieważ sumy składników z kart wynagrodzeń z poszczególnych pozycji nie dały kwoty wskazanej w tej rubryce. Wysokość wynagrodzenia przyjęta do obliczenia podstawy wymiaru emerytury nie może budzić wątpliwości i być ustalana w sposób dowolny. Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi, a zatem organ rentowy nie może ustalać wynagrodzenia będącego bazą do wyliczenia podstawy wymiaru w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczeń z dokumentacji zastępczej obowiązuje zasada, według której uwzględniane są tylko takie składniki wynagrodzenia, które przysługiwały bezwarunkowo w czasie trwania zatrudnienia i dlatego pierwotnie organ rentowy przyjął do wyliczenia jedynie te składniki, które nie budziły wątpliwości. Zdaniem apelującego, Sąd Okręgowy niezasadnie

przyjął, iż przeliczenie wwpw w wysokości ustalonej opinią biegłego powinno nastąpić od dnia złożenia wniosku przez ubezpieczonego, tj. 17 lipca 2013 r., potwierdzając że przeliczenie wwpw w wysokości 93,72 % było możliwe już w dacie złożenia wraz z wnioskiem kopii kart wynagrodzeń J. W. i S. B., albo że zniżenie wysokości wwpw jest następstwem błędu w działaniu organu rentowego. Tymczasem ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru na poziomie wskazanym w sentencji wyroku nastąpiło na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym akt osobowych, zeznań świadków i zeznań wnioskodawcy, a przede wszystkim w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu księgowości. Z tego powodu, ocena, od jakiej daty ma nastąpić przeliczenie świadczenia przy zastosowaniu wwpw 93,72 % powinna być dokonana na podstawie art. 133 ust. 1 ww. ustawy. Przy uwzględnieniu, iż nie wykazano błędu organu rentowego w niniejszej sprawie, prawo do podwyższenia świadczenia wnioskodawcy powstanie dopiero po uprawomocnieniu się wyroku z dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego jest bezzasadna.

Kontrolowana w toku postępowania pierwszoinstancyjnego decyzja organu rentowego odnosiła się do ponownego ustalenia wysokości pobieranej przez wnioskodawcę emerytury. W związku z zakresem zaskarżenia, na etapie postępowania apelacyjnego przedmiot sporu koncentruje się na wyjaśnieniu kwestii daty, od której należy przyznać odwołującemu się świadczenie emerytalne przeliczone na mocy zakwestionowanego apelacją wyroku Sądu Okręgowego. W obecnym stadium procesu organ rentowy nie podważa sposobu ustalenia wysokości podstawy wymiaru emerytury, przyjętego w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. Warto również odnotować, że okoliczności faktyczne rozpoznawanej sprawy nie są objęte sporem. Apelujący nie formułuje zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, ani też zarzutu naruszenia prawa procesowego. Zarzuty apelacyjne ukierunkowane zostały na sferę prawną zaskarżonego orzeczenia związaną z wykładnią i zastosowaniem regulacji o charakterze materialno-prawnym. Z tego względu, Sąd Apelacyjny w całości podzielił dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, przyjmując je za własne.

Przystępując do rozpatrzenia zagadnień odnoszących się do podstawy prawnej rozstrzygnięcia należy zaznaczyć, że zasady wypłaty świadczeń emerytalno-rentowych określone są w przepisach rozdziału 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 53). W myśl zamieszonego w tym rozdziale art. 129 ust. 1 ww. ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Z kolei przepis art. 133 ust. 1 tej ustawy stanowi, iż w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, natomiast za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego. Treść cytowanych powyżej regulacji jest odzwierciedleniem reguły, iż prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (w przewidzianej przez ustawodawcę wysokości) nabywa się z mocy prawa w razie zajścia sytuacji objętej ochroną (ryzyko ubezpieczeniowe), po spełnieniu przez ubezpieczonego przesłanek dotyczących warunków nabycia danego prawa, jak również sposobu ustalenia wysokości świadczenia, stanowiącego konkretyzację przysługującego ubezpieczonemu uprawnienia. W konsekwencji, decyzja organu rentowego w kwestii przyznania prawa do świadczenia w określonej wysokości ma charakter deklaratoryjny, czyli stwierdzający spełnienie się (lub niespełnienie) wszystkich przesłanek nabycia prawa do świadczeń w przewidzianej przez ustawę wysokości. Z przedmiotową regułą koresponduje zasada, iż postępowanie przed organem rentowym w sprawie prawa do świadczeń wszczyna się na wniosek zainteresowanego, będącego wyrazem zamiaru realizacji nabytego z mocy prawa (ex lege) uprawnienia. Z kolei postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, inicjowane odwołaniem wniesionym przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ma charakter odwoławczy, sprawdzający, czyli weryfikujący ustalenia dokonane przez organ rentowy. Przedmiotem oceny w tym postępowaniu jest kontrola zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu, przede wszystkim w aspekcie merytorycznej

zasadności tej decyzji, przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania tejże decyzji. Oddalenie odwołania, a tym samym utrzymanie w mocy kontrolowanej decyzji organu rentowego, oznacza potwierdzenie jej prawidłowości istniejącej w dacie wydawania tejże decyzji. Natomiast dokonana wyrokiem sądowym zmiana decyzji organu rentowego jest równoznaczna ze stwierdzeniem jej wadliwości już w momencie rozstrzygnięcia przez organ rentowy uprawnień danego ubezpieczonego, niezależnie od czasokresu i istotności prowadzonego przez sąd postępowania dowodowego oraz rodzaju podejmowanych w jego ramach czynności procesowych. Moment wyrokowania nie ma bowiem znaczenia z punktu widzenia ustalenia daty wypłaty świadczenia z ubezpieczenia społecznego, która następuje począwszy od dnia powstania do niego prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie. Przedmiotowa konkluzja znajduje potwierdzenie w treści przepisu art. 133 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, na który powołuje się autor apelacji. Organ rentowy - zmierzając do weryfikacji zaskarżonego wyroku – wskazuje na brak błędu organu rentowego przy ponownym ustalaniu wysokości emerytury wnioskodawcy oraz eksponuje fakty przemawiające za brakiem odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji. W odniesieniu do pierwszej zasygnalizowanej wyżej kwestii zauważyć trzeba, że Sąd Okręgowy w sentencji objętej apelacją orzeczenia zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych do przeliczenia emerytury wnioskodawcy, a konkretnie podstawy wymiaru tego świadczenia, poczynając od 17 lipca 2013 r., to jest zgodnie z obowiązującą w tym względzie regułą. Nie przyznał prawa do przeliczenia świadczenia za okres 3 lat poprzedzających miesiąc złożenia wniosku zmierzającego do ponownego ustalenia wysokości emerytury, a zatem nie uznał, że przyznanie świadczenia emerytalnego w wysokości niższej niż należna wnioskodawcy było następstwem błędu organu rentowego. Przywołana w apelacji argumentacja, kwestionująca błąd organu rentowego przy wydawaniu decyzji ustalającej wysokość emerytury, nie jest zatem adekwatna do treści zaskarżonego rozstrzygnięcia. Analogicznie należy ocenić zastrzeżenia skarżącego dotyczące zagadnień istotnych z perspektywy stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W tej materii wypada przywołać przepis art. 118 ust. 1 ww. ustawy, zgodnie z którym organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, natomiast w myśl art. 118 ust. 1a, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Zacytowane unormowanie odnosi się do problematyki związanej z terminem wydania przez organ rentowy decyzji, który wywiera wpływ na prawo do odsetek od wypłaconego ubezpieczonemu świadczenia. Powyższą problematykę należy jednak odróżnić od zagadnień dotyczących daty wypłaty przeliczonego świadczenia, którą reguluje przepis art. 133 ww. ustawy. W niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji w sentencji zaskarżonego wyroku nie rozstrzygnął kwestii odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w oparciu o treść art. 118 ust. 1a ww. ustawy. Z tego powodu, w ramach postępowania apelacyjnego przedmiotowe zagadnienie nie może być poddane analizie jako wykraczające poza zakres zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przytoczone przez organ rentowy okoliczności, nawiązujące do braku dowodów pozwalających na przeliczenie emerytury na etapie postępowania apelacyjnego, nie mogą zostać uwzględnione.

Reasumując Sąd drugiej instancji uznał, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy. Słusznie Sąd Okręgowy jako początkową datę wypłaty przeliczonego świadczenia ubezpieczonemu przyjął datę złożenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, czyli 17 lipca 2013 r. Wbrew zarzutom apelacji, Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia art. 133 ust.1 ww. ustawy, a wręcz przeciwnie właściwie zastosował ten przepis do okoliczności rozpatrywanego przypadku.

Apelacja nie jest zatem zasadna i nie zawiera zarzutów podważających trafność zaskarżonego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny oddalił apelację, orzekając na zasadzie art. 385 k.p.c.

Dariusz Płaczek
Monika Kowalska
Ewa Krakowiak